

แหวนหมั้น

บทที่ 9

“จริง ๆ หน้า โทรศัพท์บ้านนี้ไม่ค่อยจะยอมว่างเลย จะพูดจะคุยอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ต้องต่อสังขารมาถึงนี่”

เพ็ญระพีบ่นขณะที่นั่งอยู่ตรงหน้าญาติสาว เธอมาหาเอมอมรในตอนเย็นวันหนึ่งหลังจากกลับมาจากมหาวิทยาลัย

“แต่ก่อนที่นี้ก็มีสองหมายเลขไม่ใช่หรือ”

เอมอมรพยักหน้ารับ แต่จะพูดได้อย่างไรว่าการมีโทรศัพท์สองหมายเลขนั้น เป็นการสิ้นเปลืองโดยเปล่าประโยชน์ และเมื่อถึงคราว ‘ร้อนเงิน’ มารดาของเธอก็เปลี่ยนอีกหมายเลขหนึ่งไปเป็นเงิน

เธอถามไปเสียทางอื่น

“มีอะไรจะคุยหรือเพ็ญ จะมีด่าแล้วยังอุตส่าห์ขำบรมมาหา”

“แหม ฉันไม่อยากจะมาหรอก กลัวเจอพี่คม”

“พี่คมจะมาที่นี่ทำไม ถ้ามาก็ต้องไปบ้านเพ็ญชิตี”

“โอ๊ะ อย่าเลย” เพ็ญระพีร้อง “ฉันยังไม่อยากพบเขา”

“ทำไมล่ะจะ รู้ไหมว่าตัวเองทำให้พี่คมเสียใจ”

เพ็ญระพี ยกไหล่ “ก็ช่างเขาซี”

“มีเรื่องอะไรกันนักหนาหรือเพ็ญ” เอมอมรถามญาติสาว “พี่คมทำอะไรให้ตัวเองไม่พอใจหรือ”

“แหม ก็พี่คมไม่ใช่แบบที่เราชอบนี่นา”

“แปลว่าจะตัดสวาทขาดกันแล้วใช่ไหม

“มันก็ไม่ใช่อะไร...” เธอลากเสียงอย่างลั้งเล เธอจะตัดคมกริชได้อย่างไร ในเมื่อคนที่เธอหมายใจก็ยังไม่ได้ตักปากรับคำรักกับเธอ ถึงเขาจะมีท่าทีสนอกสนใจเธออยู่เป็นอันมากก็เถอะ

“เราเพียงแต่อยากจะเป็นอิสระสักพักหนึ่งเท่านั้น ถ้ายังอึดอั้นอยู่ เขาก็จะต้องเข้ามาทำตัวเป็นเจ้าของ จะไปไหนจะทำอะไรก็ไม่ได้ คอยตาม คอยถาม คอยโทรศัพท์ โอ๊ยน่าเบื่อมาก...”

เอมอมรมองหน้าญาติสาว “เพ็ญกำลังจิตใจไขว่เขวอยู่ใช่ไหม”

เพ็ญระพียกไหล่ “จะว่ายังไงก็ได้”

“แต่ว่ายังไม่ซัวร์ว่าคนใหม่เป็นคนดีหรือเปล่า”

“ยังไม่ค่อยซัวร์....” ว่าเขาจริงจังกับเธอหรือเปล่าต่างหาก

“ถ้าเพ็ญไม่รักพี่คมแล้วจะดึงเขาไว้เป็นตัวสำรองทำไม บอกเขาไปตามตรงเลยสิ ให้เขาตัดใจ เขาจะได้ให้โอกาสตัวเองหาคนรักใหม่ แล้วก็มีความสุขจริงๆ บ้าง”

“แต่เราก็ไม่เคยกีดกันหวงห้ามไม่ให้เขามีแฟนใหม่นี่”

“เพ็ญจะ.. คนอย่างพี่คม เมื่อเขารัก เขาก็ภักดีด้วย พี่คมเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่เด็ก ๆ จะได้จับคนนั้นคนนี้อาไว้เพื่อเลือกเวลาถูกทิ้ง ในเมื่อพี่คมคิดว่าเขามีเพ็ญอยู่ เขาก็ไม่ได้สนใจผู้หญิงอื่นอีก ถ้าเพ็ญคิดจะชอบคนอื่นก็อย่าให้คาราคาซังอย่างนี้จะดีกว่า”

เพ็ญระพีกระแทกลมหายใจอย่างไม่พอใจ

“ฮือ เอ็ม... ตัวเองอย่ามายุ่งกับเรื่องของเราหน่อยเลยได้ไหม หรือว่าเป็นห่วงพี่คมนัก” เธอทำสีหน้าเหมือนรู้ทันความรู้สึกของญาติสาว “ทำไม... เห็นใจกันมากนักหรือ”

“ฮือ เพ็ญก็...”

“จริงๆ ด้วยชิตี พี่คมสนิทกับเธอมากนี่ รู้ไหมว่าพี่คมพูดกับเราถึงเธออยู่เรื่อยๆ มีเรื่องซนซมมากมายยิ่งกว่าเราที่เป็นแฟนกันเสียอีก”

“แค่นั้นไม่เห็นจะเป็นเรื่องสำคัญอะไรเลย”

“ก็ไม่รู้ล่ะ” เพ็ญระพีดีดตึง “ดีแล้วในเมื่อเห็นอกเห็นใจกันดีนัก ก็คอยปลอบกันไปก็แล้วกัน แต่อย่าปลอบกันให้เพลินไปนักละ ประเดี๋ยวขันทมหกพี่สิทจะเป็นม่ายเพราะหาเจ้าสาวไม่ได้”

“เพื่อเจ้าใหญ่แล้ว เพ็ญนี่” เอมอมร รู้สึกไม่พอใจขึ้นมาบ้าง ญาติสาวของเธอเนี่ยจะพูดอะไรก็พูดตามอารมณ์ไม่เคยเกรงใจใครเพราะถูกตามใจมาแต่เล็ก

เพ็ญระพีเงยเสียงไปครู่หนึ่ง แล้วก็นึกได้ถึงเรื่องที่ตั้งใจมาหาเธอตอนที่ล่าคอกของเอมอมร เมื่อพบกับความว่างเปล่าก็ถาม

“เออ เอ็ม แล้วสร้อยที่ตัวใส่ประจำล่ะ”

เอมอมรวัดวัดมือทาบช่วงคอกที่ว่างเปล่าอย่างลึมตัว สีหน้าเผือดลง

“เรา... ทำหายไป...”

“อ้าว...ทำหายไปแล้วหรือ” เพ็ญระพีอุทาน “แหมน่าเสียดายจังเลยนะ หายตั้งแต่เมื่อไหร่ บอกพีลิตหรือเปล่า”

“เปล่าหรือก ยังไม่ได้บอกเลย แต่เขาก็จะต้องรู้ยู่ดีนั่นแหละ”
เธอตอบขรั้ม ๆ

“ตัวนี้ก็ไม่ออกว่าหายที่ไหนเมื่อไหร่หรือ”

เอมอมรส่ายหน้า “ไม่อยากจะนึกถึงอีกแล้ว”

“รู้ไหมเอม ว่ามีคนๆ หนึ่ง มีสร้อยเหมือนกับของตัวเองเป็ยเลย”

“ไม่น่าจะมีใครมีเหมือนกันนะ สร้อยนั้นสั่งทำพิเศษไม่ใช่ของวางขาย ใครหรือที่ว่ามีสร้อยเหมือนของเอม”

“แฟน...เอ๊ย เพื่อนใหม่ของเราเอง” เพ็ญระพีตอบ “เราเห็นตอนที่เขาเอาให้แม่รักเป็นของขวัญวันเกิด”

“เหมือนกันมากหรือ... ดีละ วันหลังจะขอดูจากสมรัก”

“เหมือนกันมาก เห็นที่แรกเราสะดุดใจเลย ไม่นึกว่ามันจะเป็นของโหล เออ... มีคำสลักอยู่ข้างหลังด้วย อะไรนั่น... ใจเราอยู่คู่กัน...”

เอมอมรสละดั่ง ใจหายวาบ

“ใช่แล้วละ คุณลิตยังแปลให้ฟังเลยว่า Our hearts are joined”

เธอจ้องมองญาติสาวอย่างงงงัน... ใจเราอยู่คู่กัน... สร้อยของใครเล่าจะสลักคำเช่นนั้น... Our hearts are joined... ใครเล่าจะแปลความหมายของมันเช่นนั้นนอกจากเธอ

“จึรูปหัวใจคู่ของเอม ก็มีคำสลักหลังด้วยเหมือนกันไม่ใช่หรือ สลักว่ายังไงนะ เราลืมไปแล้ว”

“ไม่... ไม่ใช่แบบนั้นหรือ.....”

“เราบอกคุณลิตว่าตัวก็มีสร้อยแบบนี้ เขาก็เลยอยากจะมารู้จัก... ผู้ชายโสด เจ้าชู้อย่างนั้น ได้ยินใครพูดถึงสาวๆ ไม่ได้เลยเลย เป็นต้องระริกระรีหาเหตุอยากจะรู้จักขึ้นมาเชียว”

“เพ็ญว่าเขาชื่ออะไรนะ คุณลิต..?”

“เขาชื่อชลิต..... ชลิต สิริวัฒน์”

ชลิต สิริวัฒน์

เอมอมรทบทวนชื่อนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า เธอเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนหรือว่าเขาจะเป็นผู้ชายคนนั้น คนที่อ้างตัวเป็นนักท่องเที่ยวฟิลิปปินส์ ผู้มีนามว่า ชาร์ลส์ เอส.วัตต์

ชลิต สิริวัฒน์... ชาร์ลส์ เอส.วัตต์...ช่างคล้องจองกันเสียจริง

“มีคนมาหาเจ้าคะ”

เอมอมรถึงกับสะดุ้งกับคำบอกนั้น สีหน้าของเธอเผือดลง ถามน้อยสาวว่า “ใครมาหรือ”

“พีคม” อริยาตอบ มองพี่สาวอย่างแปลกใจ “หมู่นี้พีเอมเป็นอะไรไปนะ มีโทรศัพท์มาก็ไม่ยอมรับ เห็นรถใครแล่นเข้าบ้านก็คอยหลบ หนีเจ้าหนีหรือยังไงเจ้าคะ”

หญิงสาวหน้าเจื่อน ไม่คิดว่าน้องสาวจะสังเกตเห็น

“มีอะไรหรือเปล่าพีเอม”

“เปล่า ไม่มีอะไรนี่ ะก็”

“ไม่มีจริงนะ..?”

“เอ๊ะ ก็ไม่มีนะซี อะนี่พูดไม่รู้เรื่อง” เธอแก้งแอ็ด อย่างน้อยก็ยังรู้สึกว่าน่าเชื่อถืออยู่บ้าง

อริยายกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ มองดูพี่สาวซึ่งนั่งอยู่กับภาพถ่ายของคู่หมั้นอย่างรู้สึกสมเพช “วันๆ เอาแต่นั่งกดรูปแฟน โช้เอ๊ย พีเอม”

เอมอมรเลื่อนภาพนั้นออกไป รวบรวมจดหมายและสมุดปากกาเก็บเข้าที่ เธอกำลังว่าวุ่นใจ และทุกครั้งที่เธอทำอะไรไม่ถูก เธอก็หันมาหาทุกอย่างที่เป็นตัวแทนของสิทธา ผู้เป็นประดุจที่พึ่งทางใจเดียวของเธอ

“พีคมมาทำไมหรือ”

“ไม่รู้ซี อะจะลงไปคุยก่อนนะ”

“จ๊ะ ประเดี๋ยวพี่ตามลงไป”

อริยาบอกคมกริชาว่า “พีเอมนั่งกดรูปพี่ลิตอยู่ตามเคย หน้าตาเหมือนคนกำลังจะตายยั้งนั่นแหละคะ พีคม”

ชายหนุ่มนึกเป็นห่วง “เอมมีเรื่องอะไรกลุ้มใจหรือเปล่า”

“อ๊อ พี่เอมเขาช่างกลุ้มไปได้หมดทุกเรื่องนั่นแหละ” น้ำเสียงคนพูดบอกความเบื่อหน่าย “พีเอมชอบแบกโลกเอาไว้บนบ่า นิดก็กลุ้ม หน่อยก็กลุ้ม อะละเบือ...”

“มีอะไรน่ากลุ้มนักหนาครับ”

“ก็หลายอย่างค่ะ”

“อย่างเช่น....”

“อย่างค่าใช้จ่ายในบ้านนี่ ค่าคนใช้ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์
พีเอมบ่นทุกเดือนเลย”

“อ้อ...”

“แล้วก็เรื่องทีพ้อหาเงินได้ไม่พอใช้ ต้องแบมือขอคุณแม่ทุกเดือน
เดือนละมากๆ เรื่องทีอะเทียวเก่ง แล้วก็เรื่องคุณแม่อีก”

“คุณแม่เป็นยังไงหรือคะ”

“ก็คุณแม่เอาแต่ออกสังคมนะซีคะ พีเอมพูดบ่อยๆ ว่า คุณแม่
ทำตัวเหมือนเด็ก ไม่ยอมรับความจริง”

“ความจริงอะไรคะ”

เด็กสาวยกไหล่ แม้จะมีนิสัยคะนองปาก พูดมากโดยไม่ค่อย
ยั้งคิด แต่ก็ไม่อาจเปิดเผยถึงความลับของครอบครัว เธอก็เช่นเดียวกับ
คนอื่น ๆ ทีจะรู้สึกอับอายเสียหน้า คิดว่าจะเป็นการลดค่าของตัวเอง

เธอเพียงแต่ตอบว่า “ไม่รู้ซีคะ” และคมกริชก็ไม่ได้สนใจต่อไป

“เอม คงคิดถึงสิทธิมากกระมัง”

“ก็คงอย่างนั้นแหละค่ะ พีเอมเป็นคนเก็บตัวไม่เอะอะเฮฮาเข้ากลุ่ม
เพื่อนๆ ไม่ชอบไปนั่งฟังเพลงตามผับ ไม่เที่ยวดิสโก้ ไม่เหมือนพีเอม
ขาน้อยๆว่าแฟนจะอยู่เมืองนอกเลย ขนาดเห็นตัวเป็นตนอยู่ใกล้ๆ เขาก็ยังไม่คิดถึงเลย”

คมกริชหน้าเสีย พูดขำๆ “ช่างเขาเถอะ”

แต่เด็กสาวยังพอใจทีจะทับถมอีกฝ่ายหนึ่ง

“จริงๆ นะคะพีเอม พีเอมเปรี้ยวปรืดปรืดมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว
มีคนมาชอบเยอะเยาะ แต่ไม่เห็นอยู่กับใครยึดชักราย ก็มีพีเอมนี้แหละ
ที่อยู่ได้นานหน่อย เพราะพีเอมเป็นผู้ใหญ่ ใจเย็นแล้วก็ตามใจ แต่ว่า
พีเอมเขาไม่ได้ชอบผู้ชายแบบพีเอมหรอก อ๊ะรู้ เขาอยากมีพีเอมเอาไว้
ควงอวดเพื่อนๆ เท่านั้นเอง”

เขาวางมือลงบนศีรษะของเด็กสาว จับโยกไปมา

“เรารู้มากจริงๆ นะ เรื่องของผู้ใหญ่แท้ๆ”

“อะไม่ใช่เด็กๆ นะคะ”

คมกริชถามว่า “งั้นเป็นอะไรล่ะ”

“เป็นคนแก่แดด” เสียงของเอมอมรแทรกขึ้น ทำให้ชายหนุ่ม
หันมามอง

“เป็นยังไงบ้างเอม” เขาทักถาม มองเจ้าของร่างโปร่งบาง
อย่างเป็นห่วง

“วันนี้พีเอมไม่ทำงานหรือคะ”

“ไม่ทำหรอก วันนี้ขี้เกียจ” เขาตอบงายๆ วันนั้นเป็นวันเสาร์
และปรกติเขาไม่หยุดงาน “เอมกำลังทำอะไร ดูหนังสืออยู่หรือ”

“เปล่าค่ะ กำลังหัดตี้อ ดูไปก็ไม่รู้เรื่อง”

“งั้นไปเที่ยวกันดีกว่า”

อริยาตาโต “ไปเที่ยวหรือคะ ไปไหนกันดีคะพีเอม”

“น้องอะอยากไปไหนล่ะ” เขาถามยิ้มๆ

“ไปกินข้าวนอกเมืองกันดีกว่า ไปบางปูก็ได้ นะคะ อะอยาก
เห็นทะเล และบางปูก็อยู่ใกล้ที่สุด”

เอมอมรรู้สึกวามชื่นใจรีบคัดค้าน

“อะไร แค่อะกินข้าวจะต้องไปถึงบางปู”

ก็เธอกับ ‘เขา’ เคยไปที่นั่น ทานอาหารกลางวันรับลมทะเลที
พัสดบาย เธอเคยชอบทีนั่น แต่ตอนนี้กลับไม่ยากทีจะนึกถึง

“แหม เพื่อบรรยากาศน่า พีเอม” น้องสาวหันไปหาแนวร่วม
“นะคะ พีเอม”

คมกริชมองเอมอมรยิ้มๆ อีกฝ่ายหนึ่งพูดอย่างเกรงใจ

“รบกวนพีเอมเปล่าๆ บางปูไม่ใช่ใกล้ๆ นะ”

“อีกล่ะ” เด็กสาวทำสีหน้าเบื่อหน่าย

“ไม่รบกวนหรอกอะเอม ไปเถอะ ไปกินอาหารทะเลแล้วก็เลย
ไปเที่ยวกันต่อ จะไปไหว้หลวงพ่อโสธร ไปฟาร์มจระเข้ หรือมา
แวะเที่ยวเมืองโบราณก็ยอมได้ พี่ยังไม่เคยไปเลย”

คำชักชวนทำให้หญิงสาวรู้สึกหายใจไม่ออก.....